

STEFAN SYNOWICZ (1899-1976)

Urodził się 25 grudnia 1899 roku w Herne w Westfalii. Syn Franciszka i Barbary z domu Jakubowska. Posiadał wykształcenie podstawowe. Po powrocie z Niemiec rodzina zamieszkała w Głogininie. Od 4 stycznia 1919 roku brał udział w powstaniu wielkopolskim na odcinku frontu południowego. Służył w 4. kompanii jarocińskiej sierżanta Nadolskiego. Uczestniczył m.in. w walkach pod Rawiczem. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, służąc w 75. pułku piechoty. Do rezerwy przeniesiony został w końcu roku 1921. W 1926 roku wyjechał do Francji. Tam przez 11 miesięcy, aż do wypadku, pracował w kamieniołomach.

W styczniu 1933 roku zawarł związek małżeński z Władysławą Witecką i zamieszkał w Borku. Miał trzy córki: Władysławę (ur. 1933), Barbarę (ur. 1935) i Zofię (ur. 1945). Aż do przejścia na emeryturę pracował w nadzorze budowy dróg. Od 15 marca 1958 roku był członkiem ZBoWiD. Ostatnie lata swego życia spędził u córki w Gostyniu.

Zmarł 13 września 1976 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Posiadał odznaczenia: Wielkopolski Krzyż Powstańczy (1958), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1972), Odznakę Grunwaldzką (1960).

Muzeum w Gostyniu, *Ankieta personalna powstańców wielkopolskich*; informacje córki Barbary Borowskiej – zbiory rodzinne; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 217-218.